USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: F. N. E.,** zastoupen JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2006, č. j. 56 Az 210/2006 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 286/VL - 10 - 07 - 2006 ze dne 7. 6. 2006, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a ani na něj nebyly vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel, že podklady shromážděné správním orgánem v řízení obsahují informace svědčící ku prospěchu stěžovatele, avšak správní orgán z nich vybral pouze některé a na nich pak založil své odůvodnění. Soud přitom měl přezkoumávat, zda správní orgán disponoval dostatečným množstvím informací ke svému závěru a zda tyto závěry mají objektivní základ v těchto podkladech. Stěžovatel se rovněž domnívá, že správní orgán překročil meze své volné správní úvahy, když správní orgán ani soud dostatečně nezohlednily stěžovatelem tvrzené obavy z ohrožení pro jeho odmítnutí kmenových zvyklostí. Postupovali tak v rozporu s ustanovením § 2 odst. 5 zákona o azylu, který definuje termín „pronásledování“. Stěžovatel dále oponuje tvrzení, že se neobrátil na nikoho s žádostí o pomoc, neboť již při pohovoru před správním orgánem uvedl, že kontaktoval pracovnici organizace Human Rights Group, která mu zařídila vízum do České republiky. Na státní orgány se neobrátil proto, že by to nemělo smysl – neřeší totiž pouhé hrozby, ale až případné porušení zákona. Vlastním důvodem k odchodu stěžovatele ze země původu byly přitom obavy z pronásledování z důvodu nepřijetí postu náčelníka kmene a podřízení se rodovým zvykům. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií musí Nejvyšší správní soud nejprve konstatovat, že poukazy na nedostatečné podklady a informace jsou zcela obecné a nekonkrétní a chybí zde nezbytná náležitost: osvětlení uvedení konkrétní nezákonnosti, které se měly orgány ve vazbě na specifikované části spisového materiálu vlastně dopustit. Taková neurčitá tvrzení nelze věcně projednat. V této souvislosti je nutno poukázat na rozsudek sp. zn. 2 Azs 92/2005, který dostatečně osvětlil problematiku nekonkrétních žalobních tvrzení. Stěžovatel sice tvrdí nedostatečnost podkladů, sám však ani neuvádí, v čem tento nedostatek podkladů spočívá a které informace, či podklady chybí, popřípadě které podklady a údaje z průběhu řízení měly být údajně k tíži stěžovatele opomenuty. K vlastní argumentaci stěžovatele vůči procesním náležitostem a úplnosti podkladů lze pro úplnost odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu

sp. zn. 5 Azs 223/2004, nebo č. j. 5 Azs 22/2003 - 41. Správní orgán je podle předpisů o správním řízení skutečně povinen opatřit si potřebné doklady pro rozhodnutí. Důkazní břemeno v řízení vyplývající z břemene tvrzení vázne však na žadateli o azyl. Správnímu orgánu nelze vytýkat jako vadu řízení, nepřihlédl-li ke skutečnostem či důkazům jemu neznámým, případně známým pouze žadateli. Skutková podstata má náležitou oporu ve spisech, při jejím zjišťování nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit jeho zákonnost.

Konečně k věcné stížní námitce, spočívající v zásadě v tom, že nebyly řádně posouzeny stěžovatelovy azylové důvody, neboť správní orgán ani soud dostatečně nezohlednily stěžovatelem tvrzené obavy z ohrožení pro jeho odmítnutí kmenových zvyklostí, jakož ani řádně nevyhodnotily obsah pojmu „pronásledování“ ve smyslu zákona o azylu. Rovněž otázkou typově obdobné azylové situace se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu (č. j. 6 Azs 12/2003 - 49). Neuvede-li cizinec žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že by byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že má z tohoto pronásledování odůvodněný strach, nelze mu azyl udělit, a to s poukazem na nesplnění podmínek v § 12 zákona o azylu. Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v zemi dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny. Obavy žadatele o azyl spočívající v tom, že organizované skupiny, resp. jejich členové, používající nelegálních metod mu vyhrožují, že proti němu použijí násilí v míře ohrožující jak jeho zdraví, tak jeho život, protože odmítl kmenové zvyklosti nelze podřadit pod žádnou ze skutečností uvedenou v zákoně o azylu, která by odůvodňovala udělení azylu (č. j. 2 Azs 81/2006 - 85, nebo č. j. 4 Azs 38/2003 - 36). Pro úplnost se poznamenává, že dokonce i pokud by soud připustil, že by státní orgány v zemi původu stěžovateli neposkytly ochranu (pokud by se stěžovatel na ně obrátil) a jím uvedené obtíže by tak mohly naplňovat definici pronásledování podle zákona o azylu, nejednalo by se o pronásledování z azylově relevantních důvodů, tj. z důvodů podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel totiž nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani nemá obavu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů (č. j. 2 Azs 81/2006 - 85).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Není o něm třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu